

**ශ්‍රී ජෛනවිමාල
මහා ජර්නනික
චන්දනාව**

මහමෙව්නාව භාවනා අසපුව, මාවුනාව, බෝවත්ත

අංගුලිමාල මහරහතන් වහන්සේට වන්දනා කිරීම

යෝ ව පුබ්බේ පමජ්ජන්වා - අංගුලිමාලෝති විස්සුතෝ
අප්පමාදං සමාදාය - විතතණ්ණෝ සුසංචුතෝ
තං කාරුණිකං සුසමාහිතින්ද්‍රියං -
වන්දාමි පරිනිබ්බතංගුලිමාලං.

පෙර යමෙක් පමා වීමෙන් - අඟුල්මල් සේ ප්‍රකට වූයෙද
නොපමාව බුදු සසුනෙහි - නිකෙලෙස් ව රහත් වූයෙද
සියලු තණ්හාවෙන් මිදී ගොස් - හොඳින් සංවර වූයෙද
ඒ කාරුණික සමාහිත ඉඳුරන් ඇති -

අමා නිවනට වැඩිය අපගේ
අඟුල්මල් රහත් මුනිඳුට - වඳිමි මම සාදරයෙන්

සාදු! සාදු!! සාදු!!!

අංගුලිමාල සුත්තං

(අංගුලිමාල තෙරුන්ට වදාළ දෙසුම)

ඒවං මේ සුතං/ ඒකං සමයං භගවා සාවත්ථීයං විහරති
ඡේතවනේ/ අනාඨපිණ්ඩිකස්ස ආරාමේ./ තේන ඛෝ පන
සමයේන රඤ්ඤෝ පසේනදිස්ස කෝසලස්ස විජ්ඣේ/ චෝරෝ
අංගුලිමාලෝ නාම හෝති/ ලුද්දෝ ලෝහිතපාණී භතපභතේ
නිව්චියෝ/ අදයාපන්තෝ පාණභුතේසු./ තේන ගාමාපි අගාමා
කතා, නිගමාපි අනිගමා කතා,/ ඡනපදාපි අඡනපදා කතා./
සෝ මනුස්සේ වධිත්වා වධිත්වා අංගුලිනං මාලං ධාරේති./
අථ ඛෝ භගවා පුබ්බණ්භසමයං නිවාසෙත්වා/ පත්තව්චරං
ආදාය/ සාවත්ථීං පිණ්ඩාය පාවිසි./ සාවත්ථීයං පිණ්ඩාය
චරිත්වා පච්ඡාභත්තං පිණ්ඩපාතපටික්කන්තෝ/ සේනාසනං
සංසාමෙත්වා පත්තව්චරං ආදාය/ යේන චෝරෝ අංගුලිමාලෝ
තේන'ද්ධානමග්ගං පටිපජ්ජී./

මා විසින් මෙසේ අසන ලදී./ එක් සමයක/ භාග්‍යවතුන්
වහන්සේ/ සැවැත් නුවර ඡේතවනය නම් වූ/ අනේපිඬු
සිටුතුමාගේ ආරාමයෙහි වැඩවසන සේක./ එසමයෙහි පසේනදී
කොසොල් රජුගේ රාජධානියෙහි/ අංගුලිමාල නම් ප්‍රසිද්ධ
සොරෙක් සිටියේය./ ඔහු රෝද වූයේය./ ලෙහෙ වැකුණු
අතින් යුක්ත වූයේය./ අනුන් විනාශ කිරීමෙහි මැරීමෙහි/ යෙදී
සිටියේය./ සතුන් කෙරෙහි දයා රහිතව සිටියේය./ ඔහු විසින්
ගම් නොගම් කරන ලද්දේය./ නියම්ගම් නොනියම්ගම් කරන
ලද්දේය./ ඡනපද අඡනපද කරන ලද්දේය./ මිනිසුන් මර මරා/
ඇඟිලිවලින් කළ මාලා/ ගෙලෙහි දරාගෙන සිටියේය./ දිනක්
භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ පෙරවරුවෙහි සිවුරු හැඳ පොරවා/
පාත්‍රය ගෙන සැවැත් නුවර පිඬුසිඟා වැඩි සේක./ සැවැත් නුවර
පිඬුසිඟා වැඩ/ දන් වළඳා අවසන් කොට/ තමන් වහන්සේගේ
සෙනසුන/ පිළිවෙළකට අස්පස් කොට තබා/ පා සිවුරු

ගෙන/ අංගුලිමාල සොරා සිටින්නා වූ ප්‍රදේශයට/ පිවිසෙන මාර්ගයෙහි බැසගත් සේක./

අද්දසංසු බෝ ගෝපාලකා පසුපාලකා/ කස්සකා පථාවිනෝ/ භගවන්තං යෙන චෝරෝ අංගුලිමාලෝ තේන්ද්‍රධානමග්ගං පටිපන්නං/ දිස්වාන භගවන්තං ඒතදචෝවුං:/ මා සමණා,/ ඒතං මග්ගං පටිපජ්ජි,/ ඒතස්මිං සමණා, මග්ගේ චෝරෝ අංගුලිමාලෝ නාම/ ලුද්දෝ ලෝහිතපාණි භතපහතේ නිවිට්ඨෝ/ අදයාපන්නෝ පාණභුතේසු./ තේන ගාමාපි අගාමා කතා, නිගමාපි අනිගමා කතා,/ ජනපදාපි අජනපදා කතා./ සෝ මනුස්සේ වධිත්වා වධිත්වා අංගුලිනං මාලං ධාරෙති./ ඒතං හි සමණා, මග්ගං දසපි පුරිසා විසතිමපි පුරිසා/ තිංසමිපි පුරිසා චත්තාරිසමිපි පුරිසා/ පඤ්ඤාසමිපි පුරිසා සංහරිත්වා සංහරිත්වා පටිපජ්ජන්ති./ තේපි චෝරස්ස අංගුලිමාලස්ස හත්ථත්ථං ගච්ඡන්ති'ති./ ඒවං වුත්තේ භගවා කුණ්භිභුතෝ අගමාසි./

එකල්හි ගොපල්ලෝ ද පශුපාලකයෝ ද/ ගොවියෝ ද ගමන් බිමන් යන්නෝ ද/ අංගුලිමාල සොරා සිටින්නා වූ ප්‍රදේශයට/ පිවිසෙන මාර්ගයෙහි වඩින්නා වූ/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේව දැක්කාහුය./ දැක භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙය පැවසුවාහුය./ “පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්ස, / ඔය මාර්ගයෙහි වඩින්නට එපා/ පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්ස, / ඔය මාර්ගයෙහි/ ඉතාමත් දරුණු වූ/ ලෙහෙ වැකුණු අත් ඇත්තා වූ/ මිනිසුන් මරා වනසන්නා වූ/ දයා කරුණා රහිත වූ/ අංගුලිමාල නම් සොරෙක් සිටින්නේය./ ඔහු විසින් ගම් නොගම් කරන ලද්දේය./ නියමිගම් නොනියමිගම් කරන ලද්දේය./ ජනපද අජනපද කරන ලද්දේය./ මිනිසුන් මර මරා/ ඇඟිලිවලින් මාලා තතා දරාගෙන සිටින්නේය./ පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්ස, / ඔය මාර්ගයෙහි/ මිනිසුන් දහ දෙනා බැගින් ද/ විසි දෙනා බැගින් ද/ තිස් දෙනා බැගින් ද/ හතළිස් දෙනා බැගින් ද/

පනස් දෙනා බැගින් ද/ කණ්ඩායම් වශයෙන් හැඳී යන්නාහුය./
එසේ යන්නා වූ ඔවුනුත්/ අංගුලිමාල සොරාගේ අතට හසුවී/
මරණයට පත්වන්නාහුය.”/ මිනිසුන් මෙසේ පැවසූ කල්හි/
නිහඬ වූ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ ඒ මාර්ගයෙහි ම ඉදිරියට
වැඩි සේක./

දුකියම්පි බෝ ගෝපාලකා පසුපාලකා/ කස්සකා
පථාවිනෝ හගවන්තං ඒතදවෝචුං:/ මා සමණ,/ ඒතං මග්ගං
පටිපජ්ජි,/ ඒතස්මිං සමණ, මග්ගේ වෝරෝ අංගුලිමාලෝ නාම/
ලුද්දෝ ලෝහිතපාණි හතපහතේ නිවිට්ඨෝ/ අදයාපන්නෝ
පාණභුතේසු./ තේන ගාමාපි අගාමා කතා, නිගමාපි
අනිගමා කතා,/ ජනපදාපි අජනපදා කතා./ සෝ මනුස්සේ
වධිත්ථා වධිත්ථා අංගුලිනං මාලං ධාරෙති./ ඒතං හි සමණ,
මග්ගං දසපි පුරිසා වීසතිම්පි පුරිසා/ තිංසම්පි පුරිසා
චත්තාරීසම්පි පුරිසා/ පඤ්ඤාසම්පි පුරිසා සංහරිත්ථා
සංහරිත්ථා පටිපජ්ජන්ති./ තේපි වෝරස්ස අංගුලිමාලස්ස
හත්ථංථං ගච්ඡන්ති’ති./ දුකියම්පි බෝ හගවා තුණ්හිභුතෝ
අගමාසි./

දෙවෙනි වතාවට ද /ගොපල්ලෝ ද පශුපාලකයෝ
ද/ ගොවියෝ ද ගමන් බිමන් යන්නෝ ද/ අංගුලිමාල සොරා
සිටින්නා වූ ප්‍රදේශයට/ පිවිසෙන මාර්ගයෙහි වඩින්නා
වූ/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේව දැක්කාහුය./ දැක භාග්‍යවතුන්
වහන්සේට මෙය පැවසුවාහුය./ “පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්ස,
ඔය මාර්ගයෙහි වඩින්නට එපා/ පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්ස,
ඔය මාර්ගයෙහි/ ඉතාමත් දරුණු වූ, ලෙහෙ වැකුණු අත්
ඇත්තා වූ/ මිනිසුන් මරා වනසන්නා වූ/ දයා කරුණා රහිත
වූ/ අංගුලිමාල නම් සොරෙක් සිටින්නේය./ ඔහු විසින් ගම්
නොගම් කරන ලද්දේය./ නියම්ගම් නොනියම්ගම් කරන
ලද්දේය./ ජනපද අජනපද කරන ලද්දේය./ මිනිසුන් මර මරා/
ඇඟිලිවලින් මාලා තනා දරාගෙන සිටින්නේය./ පින්වත්

ශ්‍රමණයන් වහන්ස, / ඔය මාර්ගයෙහි / මිනිසුන් දහ දෙනා බැගින් ද / විසි දෙනා බැගින් ද / තිස් දෙනා බැගින් ද / හතළිස් දෙනා බැගින් ද / පනස් දෙනා බැගින් ද / කණ්ඩායම් වශයෙන් හැඳී යන්නාහුය. / එසේ යන්නා වූ ඔවුනුත් / අංගුලිමාල සොරාගේ අතට හසුවී / මරණයට පත්වන්නාහුය.” / මිනිසුන් මෙසේ පැවසූ කල්හි / දෙවෙනි වතාවට ද නිහඬ වූ / භාග්‍යවතුන් වහන්සේ / ඒ මාර්ගයෙහි ම ඉදිරියට වැඩි සේක. /

තතියම්පි ඛෝ ගෝපාලකා පසුපාලකා / කස්සකා පථාවිනෝ හගවන්තං ඒතදවෝචුං / මා සමණ, / ඒතං මග්ගං පටිපජ්ජි, / ඒතස්මිං සමණ, මග්ගේ වෝරෝ අංගුලිමාලෝ නාම / ලුද්දෝ ලෝහිතපාණි හතපහතේ නිව්චියෝ / අදයාපන්තෝ පාණහුතේසු. / තේන ගාමාපි අගාමා කතා, නිගමාපි අනිගමා කතා, / ජනපදාපි අජනපදා කතා. / සෝ මනුස්සේ වධිත්වා වධිත්වා අංගුලීනං මාලං ධාරේති. / ඒතං හි සමණ, මග්ගං දසපි පුරිසා විසතිම්පි පුරිසා / තිංසම්පි පුරිසා වත්තාරිසම්පි පුරිසා / පඤ්ඤාසම්පි පුරිසා සංහරිත්වා සංහරිත්වා පටිපජ්ජන්ති. / තේපි වෝරස්ස අංගුලිමාලස්ස හත්ථත්ථං ගච්ජන්ති. / තතියම්පි ඛෝ හගවා තුණ්හිහුතෝ අගමාසි. /

තුන්වෙනි වතාවට ද / ගොපල්ලෝ ද පශුපාලකයෝ ද / ගොවියෝ ද ගමන් බිමන් යන්නෝ ද / අංගුලිමාල සොරා සිටින්නා වූ ප්‍රදේශයට / පිවිසෙන මාර්ගයෙහි වඩින්නා වූ / භාග්‍යවතුන් වහන්සේව දැක්කාහුය. / දැක භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙය පැවසුවාහුය. / “පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්ස, / ඔය මාර්ගයෙහි වඩින්නට එපා / පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්ස, / ඔය මාර්ගයෙහි / ඉතාමත් දරුණු වූ, / ලෙහෙ වැකුණු අත් ඇත්තා වූ / මිනිසුන් මරා වනසන්නා වූ / දයා කරුණා රහිත වූ / අංගුලිමාල නම් සොරෙක් සිටින්නේය. / ඔහු විසින් ගම් නොගම් කරන ලද්දේය. / නියම්ගම් නොනියම්ගම් කරන ලද්දේය. /

ජනපද අජනපද කරන ලද්දේය./ මිනිසුන් මර මරා/ ඇඟිලි වලින් මාලා තනා දරාගෙන සිටින්නේය./ පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්ස,/ ඔය මාර්ගයෙහි/ මිනිසුන් දහ දෙනා බැගින් ද/ විසි දෙනා බැගින් ද/ තිස් දෙනා බැගින් ද/ හතළිස් දෙනා බැගින් ද/ පනස් දෙනා බැගින් ද/ කණ්ඩායම් වශයෙන් හැඳී යන්නාහුය./ එසේ යන්නා වූ ඔවුනුත්/ අංගුලිමාල සොරාගේ අතට හසුවී/ මරණයට පත්වන්නාහුය.”/ මිනිසුන් මෙසේ පැවසූ කල්හි/ තුන්වෙනි වතාවට ද නිහඬ වූ/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ ඒ මාර්ගයෙහි ම ඉදිරියට වැඩි සේක./

අද්දසා බෝ වෝරෝ අංගුලිමාලෝ හගවන්තං දුරතෝව ආගච්ඡන්තං./ දිස්වානස්ස ඒතදභෝසි:/ අච්ඡරියං වත භෝ අබ්භුතං වත භෝ./ ඉමං හි මග්ගං දසපි පුරිසා,/ වීසතිමිපි පුරිසා, තිංසමිපි පුරිසා, චත්තාරීසමිපි පුරිසා,/ පඤ්ඤාසමිපි පුරිසා සංහරිත්වා සංහරිත්වා පටිපජ්ජන්ති,/ තේපි මම හත්ථත්ථං ගච්ඡන්ති. අථ ච පනායං සමඤෝ/ ඒකෝ අදුකියෝ පසස්භ මඤ්ඤෝ ආගච්ඡති./ යන්තූනාහං ඉමං සමණං ජීවිතා වෝරෝපෙය්‍ය’න්ති./

එකල්හි දුරින් ම වඩින්නා වූ/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේව/ අංගුලිමාල සොරා හට/ දැකගන්ට ලැබුණේය./ දැක මෙසේ සිතුවේය./ “හවත්ති, ඒකාන්තයෙන් අසිරියක් ම ය./ හවත්ති, ඒකාන්තයෙන් අද්භූත දෙයක් ම ය./ මේ මාර්ගයෙහි/ මිනිසුන් දහ දෙනා බැගින් ද/ විසි දෙනා බැගින් ද/ තිස් දෙනා බැගින් ද/ හතළිස් දෙනා බැගින් ද/ පනස් දෙනා බැගින් ද/ කණ්ඩායම් වශයෙන් හැඳී එන්නාහුය./ ඔවුනුත් මගේ අතට හසුවී/ මරණයට පත්වන්නාහුය./ එසේ ඇති කල්හි/ මේ ශ්‍රමණ තෙමේ වනාහී/ දෙවැන්නෙක් නැතිව හුදකලාවේ/ මාව යටපත් කොට යන්නට සෙයින්/ මෙහි පැමිණෙන්නේය./ එසේ නම් මම/ මේ ශ්‍රමණයාගේ ජීවිතය ද/ නසා දමන්නෙමි නම් මැනැවැ යි.” සිතා ගත්තේය./

අප ඛෝ චෝරෝ අංගුලිමාලෝ/ අසිච්චිමං ගහෙන්වා
ධනුකලාපං සන්තස්භිත්වා/ හගවන්තං පිට්ඨිකෝ පිට්ඨිකෝ
අනුබන්ධි./ අප ඛෝ හගවා තථාරූපං ඉද්ධාභිසංඛාරං අභිංඛාසි./
යථා චෝරෝ අංගුලිමාලෝ හගවන්තං පකතියා ගච්ඡන්තං/
සබ්බන්තාමේන ගච්ඡන්තෝ න සක්කෝති සම්පාපුණ්ණං. /

එකල්හි අංගුලිමාල සොරා/ කඩු පළිහ ගෙන/ දුනු
හියවුරු බැඳ ගෙන/ භාග්‍යචතුත් වහන්සේගේ පිටුපසින්/
වේගයෙන් හඹා යනට පටන් ගත්තේය./ එකල්හි භාග්‍යචතුත්
වහන්සේ/ මෙවන් වූ ඉර්ධි ප්‍රාතිහාර්යයක්/ දක්වා වදාළ සේක./
එනම්,/ භාග්‍යචතුත් වහන්සේ/ ප්‍රකෘති ගමනින් ශාන්තව
වඩින සේක./ අංගුලිමාල සොරා/ සියලු ආකාර වීරිය ගෙන/
වේගයෙන් හඹා එද්දී,/ භාග්‍යචතුත් වහන්සේ වෙත/ ළං වනු
බැරි පිණිස ය./

අප ඛෝ චෝරස්ස අංගුලිමාලස්ස ඒතදහෝසි:/
අච්ඡරියං වත හෝ අබ්භුතං වත හෝ,/ අහං හි පුබ්බේ
හත්ථිමිපි ධාවන්තං අනුපතිත්වා ගණ්හාමි,/ අස්සමිපි ධාවන්තං
අනුපතිත්වා ගණ්හාමි,/ රථමිපි ධාවන්තං අනුපතිත්වා ගණ්හාමි,
මිගමිපි ධාවන්තං අනුපතිත්වා ගණ්හාමි./ අප ව පනාහං ඉමං
සමණං පකතියා ගච්ඡන්තං/ සබ්බන්තාමේන ගච්ඡන්තෝ න
සක්කෝමි සම්පාපුණ්ණානුත්ති/ ධීතෝ හගවන්තං ඒතදචෝච:/
තිට්ඨ සමණ, තිට්ඨ සමණාති./ ධීතෝ අහං අංගුලිමාල, ත්වඤ්ච
තිට්ඨාති./

එකල්හි අංගුලිමාල සොරාට මෙසේ සිතුවේය./
“හවත්ති, ඒකාන්තයෙන් අසිරියක් ම ය./ හවත්ති, ඒකාන්තයෙන්
අද්භූත දෙයක් ම ය./ මම වනාහී මින් පෙර/ වේගයෙන් දුවන්නා
වූ ඇත්රජාව ද/ ලුහු බැඳ අල්ලා ගන්නෙමි./ වේගයෙන් දුවන්නා
වූ අශ්වයාව ද/ ලුහුබැඳ අල්ලා ගන්නෙමි./ වේගයෙන් ගමන්
කරන වාහනය ද/ ලුහුබැඳ අල්ලා ගන්නෙමි./ වේගයෙන්
දුවන්නා වූ මුවාව ද/ ලුහුබැඳ අල්ලා ගන්නෙමි./ එහෙත් දැන්

වනාහී මම/ මේ ප්‍රකෘති ගමනින් යන ශ්‍රමණයාව/ අල්ලා ගනු පිණිස/ සියලු වෙර වීරිය ගෙන හඹා යන නමුත්/ ළං වෙන්නට නොහැක්කෙමි.” යි සිතා/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට/ මෙසේ පැවසුවේය./ “සිටුව එම්බා ශ්‍රමණය,/ සිටුව එම්බා ශ්‍රමණය,” යනුවෙනි./ “අංගුලිමාලයෙනි,/ මම සිටියෙමි./ තොපත් සිටුව” යි කියා/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළ සේක./

අඵ බෝ වෝරස්ස අංගුලිමාලස්ස ඒතදහෝසි:/ ඉමේ බෝ සමණා සකාපුත්තියා/ සච්චවාදිනෝ සච්චපටිඤ්ඤා,/ අඵ ච පනායං සමණෝ ගච්ඡංයේච සමානෝ ඒවමාහ/ ධීතෝ අහං අංගුලිමාල, ත්වඤ්ච තිට්ඨා’ති./ යන්නුනාහං ඉමං සමණං පුච්ඡෙය්‍යන්ති./ අඵ බෝ වෝරෝ අංගුලිමාලෝ හගචන්තං ගාථාය අජ්ඣහාසි:/

එකල්හී අංගුලිමාල සොරා හට/ මෙසේ සිතුවේය./ “මේ ශාකාපුත්‍ර ශ්‍රමණවරු වනාහී/ සත්‍යවාදීහු ය./ සත්‍යය ප්‍රතිඥා දෙන්නාහු ය./ එනමුදු මේ ශ්‍රමණ තෙමේ වනාහී/ ගමන් කරද්දී ම මෙසේ කියන්නේය./ “අංගුලිමාලයෙනි,/ මම සිටියෙමි./ තොපත් සිටුව” යි කියාය./ ඉදින් මම මෙකරුණ/ මේ ශ්‍රමණයාගෙන්/ අසන්නෙමි නම් මැනැවැ’ යි සිතූ/ අංගුලිමාල සොරා/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ හට/ ගාථාවෙන් පැවසුවේය./

ගච්ඡං චදේසි සමණ ධීතොමහි
 මමඤ්ච බුද්ධි ධීතං අට්ඨිතෝති, /
 පුච්ඡාමි තං සමණ ඒතමත්ථං
 කථං ධීතෝ ත්ථං අහමට්ඨිතෝමහි’ති? /

එම්බා ශ්‍රමණය,/ යන ගමන් නොවේ ද/ මම සිටිමි’ යි කියා කියන්නේ?/ සිටින්නා වූ මට නොවේ ද/ නො සිටිනවා ය කියන්නේ?/ එම්බා ශ්‍රමණය,/ ඔය කථාවේ අර්ථය/ මම දැන් විමසමි./ ඔබ ඔය අයුරින් සිටින්නේ කෙසේ ද?/ මම මේ අයුරින් නොසිටින්නේ කෙසේද?/

ධීතෝ අහං අංගුලිමාල සබ්බදා
සබ්බේසු භූතේසු නිධාය දණ්ඩං, /
කුචඤ්ච පාණේසු අසඤ්ඤතෝසි
තස්මා ධීතෝහං කුචමට්ඨීතෝසි'ති. /

අංගුලිමාලයෙනි, / මම සියලු කල්හි/ සියලු සත්වයන්
කෙරෙහි කරුණාවෙන්/ ඔවුන්ට වධ දීම අත්හැර සිටිමි./ එහෙත්
ඔබ වනාහී/ ප්‍රාණීන් කෙරෙහි අනුකම්පා රහිත වූයෙහි ය./ එම
නිසා මම නැවතී සිටිමි./ ඔබ නැවතී නොසිටින්නෙහිය./

විරස්සං වත මේ මහිතෝ මහේසී
මහාවනං සමණෝයං පච්චුපාදි, /
සෝහං විරස්සාපි පහස්සං පාපං
සුත්චාන ගාථං තව ධම්මයුත්තං. /

ඒකාන්තයෙන් ම/ පූජනීය වූ මහා ඉසිවරයාණන් වූ/
මේ පින්වත් ශ්‍රමණයන් වහන්සේ/ මා කෙරෙහි අනුකම්පා
කොට/ මේ මහා වනයට වැඩි සේක./ උතුම් අහිංසා ධර්මය
ගැන කියවෙන/ නුඹවහන්සේගේ දහම්පද ඇසීමෙන්/ ඒ මම/
බොහෝ කලක් තිස්සේ කරන ලද පව්/ අත්හැර දමන්නෙමි. /

ඉත්චේව චෝරෝ අසිභාවුධඤ්ච
සොබ්බේ පපාතේ නරකේ අත්චකාරි, /
අචන්දි චෝරෝ සුගතස්ස පාදේ
තත්ථේව නං පබ්බජ්ජං අයාවි. /

මෙසේ පැවසූ අංගුලිමාල සොරා/ කඩුව ද අනිත්
ආයුධ ද/ ප්‍රපාතයට වීසි කළේය./ සුගතයන් වහන්සේගේ
සිරි පතුල් අභියස/ වැඳ වැටුනේය./ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ
වෙතින්/ පැවිදි බව ඉල්ලා සිටියේය. /

බුද්ධෝ ව බෝ කාරුණිකෝ මහේසී
යෝ සත්ථා ලෝකස්ස සදේවකස්ස, /

තමෙහි හික්බුති තදා අවෝච
ඒසෝච තස්ස අහු හික්බුභාවෝති. /

දෙවියන් සහිත වූ ලෝකයෙහි/ යම් ශාස්තෘන් වහන්සේ
නමක් වෙද්ද/ ඒ මහ ඉසිවර වූ බුදුරජාණන් වහන්සේ /ඉතා
කාරුණික වන සේක./ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ අංගුලිමාල හට/
“හික්ඡුව, මෙහි එන්න” කියා වදාළ සේක./ අංගුලිමාලයන්ගේ/
උතුම් පැවිදි බව මෙය වූයේය./

අපු බෝ හගවා ආයස්මතා අංගුලිමාලේන/
පච්ඡාසමණේන යේන සාවත්ථී තේන වාරිකං පක්කාමි./
අනුපුබ්බේන වාරිකං වරමානෝ යේන සාවත්ථී තදවසරි./ තතු
සුදං හගවා සාවත්ථීයං විහරති/ ජේතවනේ අනාථපිණ්ඩිකස්ස
ආරාමේ./ තේන බෝ පන සමයේන රඤ්ඤෝ පසේනදිස්ස
කෝසලස්ස/ අන්තේපුරද්වාරේ මහාජනකායෝ/ සන්තිපතින්වා
උච්චාසද්දෝ මහාසද්දෝ හෝති./ චෝරෝ තේ දේව, විජතේ
අංගුලිමාලෝ නාම/ ලුද්දෝ ලෝහිතපාණි හතපහතේ
නිව්චියෝ/ අදයාපන්තෝ පාණභුතේසු./ තේන ගාමාපි අගාමා
කතා, නිගමාපි අනිගමා කතා, / ජනපදාපි අජනපදා කතා,
සෝ මනුස්සේ වධිත්වා වධිත්වා අංගුලීනං මාලං ධාරේති./ තං
දේවෝ පටිසේධෙතුති./

එකල්හී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ ආයුෂ්මත්
අංගුලිමාලයන්/ පසු ශ්‍රමණයා කොට/ සැවැත් නුවරට
වාරිකාවෙහි වැඩි සේක./ අනුපිළිවෙලින් වාරිකාවෙහි වඩිමින්/
සැවැත් නුවරට වැඩිම කළ සේක./ එකල්හී භාග්‍යවතුන්
වහන්සේ/ සැවැත් නුවර ජේතවන නම් වූ/ අනේපිඬු සිටුහුගේ
ආරාමයෙහි වැඩිවසන සේක./ එසමයෙහි පසේනදී කොසොල්
රජුගේ/ අන්ත:පුර දොරටුවේ රැස් වූ මහාජනයා/ උස් හඬින්
මහ හඬින් සෝෂා කළාහුය./ “දේවයන් වහන්ස, / ඔබගේ
රාජධානියෙහි/ අංගුලිමාල නම් සොරෙක් සිටින්නේය./ ඔහු
ඉතා රෙභුය./ ලෙහෙ වැකුණු අත් ඇත්තේය./ අනුන් විනාශ

කිරීමෙහි, මැරීමෙහි/ යෙදී සිටින්නේය./ සතුන් කෙරෙහි
දයා නැත්තේය./ ගම් නොගම් කරන ලද්දේය./ නියමිගම්
නොනියමිගම් කරන ලද්දේය./ ජනපද අජනපද කරන
ලද්දේය./ මිනිසුන් මර මරා / ඇඟිලිවලින් මාලා තනා/ ගෙලෙහි
දරා සිටින්නේය./ දේවයන් වහන්ස, ඒ සොරාව අල්ලා දඬුවම්
කළ මැනව!”/

අප ඛේ රාජා පසේනදී කෝසලෝ/ පඤ්චමත්තේහි
අස්සසතේහි/ සාවත්ථියා නික්ඛමි. දිවාදිවස්ස/ යේනාරාමෝ
තේන පාවිසි./ යාවතිකා යානස්ස භූමි, යානේන ගන්ත්වා/ යානා
පච්චෝරෝහිත්වා පත්තිකෝව යේන භගවා තේනුපසංකමි,
උපසංකමිත්වා භගවත්තං අභිවාදෙත්වා/ ඒකමන්තං නිසීදි./
ඒකමන්තං නිසිත්තං ඛේ රාජානං පසේනදිං කෝසලං
භගවා ඒතදචෝව/ කිත්තූ තේ මහාරාජ,/ රාජා මාගධෝ
සේනියෝ බිම්බිසාරෝ කුපිතෝ,/ වේසාලිකා වා ලිච්ඡවී,
අඤ්ඤේ වා පටිරාජානෝති?/ න ඛේ මේ භන්තේ, රාජා
මාගධෝ සේනියෝ බිම්බිසාරෝ කුපිතෝ,/ නපි වේසාලිකා
ලිච්ඡවී, නපි අඤ්ඤේ පටිරාජානෝ./ චෝරෝ මේ භන්තේ,
චිජ්තේ අංගුලිමාලෝ නාම/ ලුද්දෝ ලෝහිතපාණි භතපහතේ
නිවිට්ඨෝ/ අදයාපන්නෝ පාණභූතේසු./ තේන ගාමාපි අගාමා
කතා, නිගමාපි අනිගමා කතා,/ ජනපදාපි අජනපදා කතා./
සෝ මනුස්සේ වධිත්වා වධිත්වා අංගුලීනං මාලං ධාරේති./
තාහං භන්තේ පටිසේධිස්සාමිති./

එකල්හි පසේනදී කොසොල් රජු/ පන්සියයක් පමණ
වූ/ අශ්ව සේනාවක් සමග/ සැවැත් නුවරින් නික්මුනේය./ දවල්
මධ්‍යහ්න වේලාවෙහි/ දෙවරම කරා පිටත් වූයේය./ යානයෙන්
යා හැකි බිම යම්තාක් ද/ ඒ තාක් යානයෙන් ගොස්/ එයින්
බැස පා ගමනින්/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත පැමිණියේය./
පැමිණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට/ ආදරයෙන් වන්දනා කළේය./
එසේ වන්දනා කොට/ එකත්පස්ව හිඳගත්තේය./ එකත්පස්ව

හුන් පසේනදී කොසොල් රජුට/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාළ සේක./ “කිම? පින්වත් මහාරාජ, / මගධේශ්වර සේනිය බිම්බිසාරයෝ/ කිපුනාහුද?/ නොඑසේ නම්/ විසල් නුවර ලිච්ඡවිහු කිපුනාහු ද?/ වෙනත් ප්‍රතිරාජයෙක් කිපුනේ ද?”/ “නැත ස්වාමීනී, / මගධේශ්වර සේනිය බිම්බිසාර තෙමේ/ මට නොකිපුණේය./ විසල්පුර ලිච්ඡවිහු/ මට නොකිපුනාහුය./ වෙනත් ප්‍රතිරාජයෙක් නොකිපුනේය./ එහෙත් ස්වාමීනී මාගේ විජිතයෙහි/ අංගුලිමාල නම් සොරෙක් සිටින්නේය./ ඔහු ඉතා රෝදය./ ලෙහෙ වැකුණු අත් ඇත්තේය./ අනුන් විනාශ කිරීමෙහි, මැරීමෙහි/ යෙදී සිටින්නේය./ සතුන් කෙරෙහි දයා නැත්තේය./ ගම් නොගම් කරන ලද්දේය./ නියම්ගම් නොනියම්ගම් කරන ලද්දේය./ ජනපද අජනපද කරන ලද්දේය./ මිනිසුන් මර මරා / ඇඟිලිවලින් මාලා තනා/ ගෙලෙහි දරා සිටින්නේය./ ස්වාමීනී, ම. මේ යන්නේ/ ඒ සොරා වළක්වන්නට යි.”/

සවේ පන ත්වං මහාරාජ, අංගුලිමාලං පස්සෙය්‍යාසි/ කේසමස්සුං ඕහාරෙත්වා කාසායානි වත්ථානි අච්ඡාදෙත්වා/ අගාරස්මා අනගාරියං පබ්බජ්‍යං, / විරතං පාණාතිපාතා විරතං අදින්නාදානා/ විරතං මුසාවාදා/ ඒකභත්තිකං බුන්මවාරිං සීලවන්තං කල්‍යාණධම්මං, / කිත්ති නං කරෙය්‍යාසිති? /

“පින්වත් මහරාජ, / ඉදින් යම්හෙයකින්/ අංගුලිමාලයන්/ කෙසේ රැවුල් බහා කසාවත් පොරවා/ ගිහි ගෙයින් නික්ම/ අනගාරික බුදු සසුනෙහි පැවිදිව/ සතුන් මැරීමෙන් වැළකී සිටියි නම්, / සොරකමින් වැළකී සිටියි නම්, / බොරුවෙන් වැළකී සිටියි නම්, / එක්වේල වළඳියි නම්, / සීලවන්තව බඹසර සුරකිමින්/ කල්‍යාණ දහම් ඇතිව සිටියි නම්, / ඔබ ඔහුට කුමක් කරන්නෙහි ද?”/

අභිවාදෙය්‍යාම වා මයං හන්තේ
 පච්චුට්ඨෙය්‍යාම වා/ ආසන්නෙ වා නිමන්තෙය්‍යාම
 අභිනිමන්තෙය්‍යාමපි/ නං විවරපිණ්ඩපාත සේනාසන

ගිලානප්පච්චයභේසජ්ජපරික්ඛාරේහි,/ ධම්මිකං වා අස්ස රක්ඛාවරණගුත්තිං සංවිදහෙය්‍යාම/ කුතෝ පනස්ස හන්තේ, දුස්සිලස්ස පාපධම්මස්ස/ ඒවරුපෝ සිලසංයමෝ හවිස්සතිති?/ තේන ඛෝ පන සමයේන ආයස්මා අංගුලිමාලෝ/ හගචතෝ අවිදුරේ නිසින්තෝ හෝති./ අථ ඛෝ හගවා දක්ඛිණං බාහුං පග්ගහෙත්වා/ රාජානං පසේනදිං කෝසලං ඒතදචෝච:/ ඒසෝ මහාරාජ, අංගුලිමාලෝති./

“එසේ නම් ස්වාමීනී,/ අපි ඔහුට වන්දනාමානන කරන්නෙමු./ දැක හුනස්නෙන් නැගිටින්නෙමු./ අසුනෙන් පවරන්නෙමු./ සිවුරු පිණ්ඩපාත සෙනසුන්/ ගිලන්පස බෙහෙත් පිරිකර පුදන්නෙමු./ ඒ අංගුලිමාල හික්ෂුවට/ දැහැමි රැකවරණ සපයන්නෙමු./ එහෙත් ස්වාමීනී,/ දුස්සිල වූ, පවිටු ස්වභාව ඇත්තා වූ/ එවන් පුද්ගලයෙකුට/ මෙඛදු සිල සංවරයක්/ කෙසේ නම් ඇතිකරගන්ට ද?”/ එවෙලෙහි ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට නුදුරින් වාසි වී සිටියාහුය./ එවිට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ පසේනදී කොසොල් රජුගේ/ දකුණු අතින් අල්ලා ගෙන අවුත්/ මෙය වදාළ සේක./ “පින්වත් මහරජ,/ මේ සිටින්නේ ඒ අංගුලිමාලයන් ය.”/

අථ ඛෝ රඤ්ඤෝ පසේනදිස්ස කෝසලස්ස/ අහුදේව හයං අහු ඡම්භිතත්තං අහු ලෝමහංසෝ./ අථ ඛෝ හගවා රාජානං පසේනදිං කෝසලං/ භීතං සංවිග්ගං ලෝමහට්ඨජාතං විදිත්වා/ රාජානං පසේනදිං කෝසලං ඒතදචෝච:/ මා භාසි මහාරාජ, මා භාසි මහාරාජ,/ නත්ථි තේ අතෝ හයන්ති./ අථ ඛෝ රඤ්ඤෝ පසේනදිස්ස කෝසලස්ස/ යං අහෝසි හයං වා ඡම්භිතත්තං වා ලෝමහංසෝ වා, සෝ පටිප්පස්සමිහි./ අථ ඛෝ රාජා පසේනදී කෝසලෝ/ යේනායස්මා අංගුලිමාලෝ තේනුපසංකම්./ උපසංකම්ත්වා ආයස්මන්තං අංගුලිමාලං ඒතදචෝච:/ අයෙය්‍යෝ නෝ හන්තේ, අංගුලිමාලෝති?/ ඒවං මහාරාජාති./ කථංගොත්තෝ හන්තේ,

අයාසස්ස පිතා, කථංගොත්තා මාතාති?/ගත්ගෝ ඛෝ මහාරාජ,
පිතා, මන්තානී මාතාති./ අභිරමතු භන්තේ, අයෝග් ගත්ගෝ
මන්තානීපුත්තෝ./ අභමයාසස්ස ගත්ගස්ස මන්තානීපුත්තස්ස
උස්සුක්කං කරස්සාමි/ වීචරපිණ්ඩපාත සේනාසන
ගිලානප්පච්චයභේසජ්ජපරික්ඛාරානන්ති./

එවිට පසේනදී කොසොල් රජු හට/ භයක්
හටගත්තේය./ තැති ගැනීම හටගත්තේය./ ලොමුඩැහැ ගැනීම
හටගත්තේය./ එකල්හී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ පසේනදී
කොසොල් රජු/ භය වී, තැතිගෙන, ලොමුඩැහැගෙන/ සිටින බව
දැනගෙන/ මෙය වදාළ සේක./ “භයවෙන්නට එපා පින්වත්
මහරජ,/ භයවෙන්නට එපා පින්වත් මහරජ,/ ඔබට ඒ
හික්ෂුවගෙන්/ කිසි භයක් නොහට ගන්නේය.”/ එකල්හී පසේනදී
කොසොල් රජුහට/ යම් භයක්, තැතිගැනීමක්,/ ලොමුඩැහැ
ගැනීමක් තිබුණේ ද/ එය සංසිදී ගියේය./ ඉක්බිති පසේනදී
කොසොල් රජු/ ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වෙත පැමිණුනේය./
පැමිණ ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන්ගෙන්/ මෙය ඇසුවේය./
“ස්වාමීනී, අපගේ ආර්යයන් වහන්සේ/ ඒ අංගුලිමාල ද?”/
“එසේය පින්වත් මහරජ”/ “ස්වාමීනී, ආර්යයන් වහන්සේගේ/
පියාණන් කවර ගෝත්‍ර නාමයෙන් යුක්ත ද?/ මෑණියෝ කවර
ගෝත්‍ර නාමයෙන් යුක්ත ද?”/ “පින්වත් මහරජ,/ මාගේ පියාණන්
ගර්භ නම් වන්නේය./ මෑණියෝ මන්තානී නම් වන්නීය.”/
“ස්වාමීනී, ගර්භ මන්තානීපුත්‍ර වූ/ ආර්යයන් වහන්සේ/ මේ
බුදු සසුනෙහි ඇලී වසන්වා!/ ගර්භ මන්තානීපුත්‍ර වූ ආර්යයන්
වහන්සේට/ සිවුරු, පිණ්ඩපාත, සේනාසන,/ ගිලන්පස,
බෙහෙත් පිරිකර සපයන්නට/ මම උත්සුක වන්නෙමි.”/

තේන ඛෝ පන සමයේන ආයස්මා අංගුලිමාලෝ/
ආරඤ්ඤකෝ හෝති පිණ්ඩපාතිකෝ පංසුකුලිකෝ
තේවීචරකෝ./ අථ ඛෝ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ/ රාජානං

පසේනදිං කෝසලං ඒතදවෝච:/ අලං මහාරාජ, පරිපුණ්ණං මේ තිච්චරන්ති./

එසමයෙහි ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ ආරණ්‍යවාසීව වැඩ වසමින්/ පිඬුසිඟා පමණක් යැපෙමින්,/ පාංශුකුල චීවරය පමණක් පොරවමින්,/ තුන්සිවුරු පමණක් ඇතිව සිටියාහුය./ එහෙයින් ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ පසේනදී කොසොල් රජුට මෙය පැවසුවාහුය./ “යහපති පින්වත් මහරජ,/ එනමුදු මට තුන්සිවුරු පිරිපුන්ව ඇත්තේය.”/

අට බෝ රාජා පසේනදී කෝසලෝ යේන හගවා, තේනුපසංකම්,/ උපසංකමිත්වා හගවන්තං අභිවාදෙන්වා/ ඒකමන්තං නිසීදි./ ඒකමන්තං නිසින්තෝ බෝ රාජා පසේනදී කෝසලෝ/ හගවන්තං ඒතදවෝච:/ අච්ඡරියං හන්තේ, අඛ්භුතං හන්තේ, යාවඤ්චිදං හන්තේ,/ හගවා අදන්තානං දමේතා අසන්තානං සමේතා/ අපරිනිබ්බුතානං පරිනිබ්බාපේතා./ යං හි මයං හන්තේ, නාසක්ඛිම්හා දණ්ඨෙනපි සත්ථේනපි දමේතුං./ සෝ හගවතා අදණ්ඨෙන අසත්ථේනේව දන්තෝ./ හන්ද ච දානි මයං හන්තේ, ගච්ඡාම/ බහුකිච්චා මයං බහුකරණියාති./ යස්සදානි ත්වං මහාරාජ, කාලං මඤ්ඤසීති./ අට බෝ රාජා පසේනදී කෝසලෝ/ උට්ඨායාසනා හගවන්තං අභිවාදෙන්වා පදක්ඛිණං කත්වා පක්කාමි./

ඉක්ඛිති පසේනදී කොසොල් රජු/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත පැමිණියේය./ පැමිණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට/ ආදරයෙන් වන්දනා කොට/ එකත්පස්ව හිඳ ගත්තේය./ එකත්පස්ව හුන් පසේනදී කොසොල් රජු/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙය පැවසුවේය./ “ස්වාමීනී, ආශ්චර්ය ය! / ස්වාමීනී, අද්භූත ය! / ස්වාමීනී, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ නොදැමුනවුන් දමනය කරන සේක! / නොසංසිඳුනවුන් සංසිඳුවන සේක! / නොපිරිනිවී ගියවුන් පිරිනිවීමට පත් කරන සේක! / ස්වාමීනී, ඒ

අපි යමෙකුට/ දඬුමුගුරෙන් වේවා, ආයුධයෙන් වේවා/ දමනය කිරීමට අසමර්ථ වෙමු ද,/ එනමුදු භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින්/ දඬුමුගුරෙන් තොරව, ආයුධයෙන් තොරව/ ඔහු දමනය කරන ලද්දේ ය./ ස්වාමීනී, අපි දැන් යන්නෙමු./ අපට බොහෝ කෘතෘ ඇත්තේය./ බොහෝ රාජකාරි ඇත්තේය.”/ “පින්වත් මහරජ,/ යමකට කාලය නම් එය දැනගත මැනැව.” කියා/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළ සේක./ එකල්හි පසේනදී කොසොල් රජු/ හුනස්නෙන් නැගිට/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට ආදරයෙන් වන්දනා කොට/ පැදකුණු කොට පිටත්ව ගියේය./

අප්‍ර ඛෝ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ පුබ්බන්හසමයං නිවාසෙත්වා/ පත්තචීවරං ආදාය සාවත්ථී. පිණ්ඩාය පාවිසි./ අද්දසා ඛෝ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ/ සාවත්ථීයං සපදානං පිණ්ඩාය වරමානෝ/ අඤ්ඤතරං ඉත්ථී. මුල්භගබ්භං විසාතගබ්භං දිස්වානස්ස ඒතද්දහෝසි:/ කිලිස්සන්ති වත හෝ සත්තා කිලිස්සන්ති වත හෝ සත්තා'ති./ අප්‍ර ඛෝ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ සාවත්ථීයං පිණ්ඩාය වරිත්වා/ පච්ඡාහත්තං පිණ්ඩපාතපටික්කන්තෝ යේන භගවා තේනුපසංකම්,/ උපසංකම්ත්වා භගවත්තං අභිවාදෙත්වා ඒකමන්තං නිසීදී,/ ඒකමන්තං නිසින්තෝ ඛෝ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ/ භගවත්තං ඒතද්දවෝච:/ ඉධාහං හන්තේ, පුබ්බන්හසමයං නිවාසෙත්වා/ පත්තචීවරං ආදාය සාවත්ථී. පිණ්ඩාය පාවිසි./ අද්දසං ඛෝ අහං හන්තේ,/ සාවත්ථීයං සපදානං පිණ්ඩාය වරමානෝ/ අඤ්ඤතරං ඉත්ථී. මුල්භගබ්භං විසාතගබ්භං දිස්වාන මේ ඒතද්දහෝසි:/ කිලිස්සන්ති වත හෝ සත්තා, කිලිස්සන්ති වත හෝ සත්තා'ති./

දිනක් ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ පෙරවරුවෙහි සිවුරු හැඳ පොරවාගෙන/ පාත්‍රය ගෙන/ සැවැත් නුවර පිඬු සිඟා වැඩියාහුය./ සැවැත් නුවර ගෙපිළිවෙලින් පිඬු සිඟා වඩිද්දී/ ගැබ්ගෙල සිරවී සිටි එක්තරා ස්ත්‍රියක්/ දරු ප්‍රසූතිය කරගත

නොහැකිව/ වේදනාවෙන් කැ ගසා වැලපෙන අයුරු/ දකින්නට ලැබුණේය./ එසේ දැක මෙය සිතුවේය./ “අහෝ මේ සත්වයෝ ඒකාන්තයෙන් කෙලෙසී යන්නාහු ය./ අහෝ මේ සත්වයෝ ඒකාන්තයෙන් කෙලෙසී යන්නාහුය” යනුවෙනි./ එකල්හි ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ සැවැත් නුවර පිඬු සිඟා වැඩ/ දන් වළඳා අවසන් කොට/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත පැමිණුනාහුය./ පැමිණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට/ ආදරයෙන් වන්දනා කොට/ එකත්පස්ව හිඳගත්තාහුය./ එකත්පස්ව හුන් ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙය පැවසුවාහුය./ “ස්වාමීනී,/ මෙහි මම පෙරවරුවෙහි/ සිවුරු හැඳ පොරවා ගෙන/ සැවැතෙහි පිඬු සිඟා වැඩියෙමි./ ඉතින් ස්වාමීනී,/ සැවැතෙහි ගෙපිළිවෙලින් පිඬු සිඟා වඩින මට/ දරුගැබ සිරවී/ දරුවා වදනු නොහැකිව/ වේදනාවෙන් විලාප දෙන/ එක්තරා ස්ත්‍රියක දකින්නට ලැබුණේය./ එය දුටු මට මෙය සිතුවේය./ “අහෝ මේ සත්වයෝ ඒකාන්තයෙන් කෙලෙසී යන්නාහු ය./ අහෝ මේ සත්වයෝ ඒකාන්තයෙන් කෙලෙසී යන්නාහු ය” යනුවෙනි./

තේන හි ත්වං අංගුලිමාල, යේන සා ඉත්ථී තේනුපසංකම,/ උපසංකමිත්වා තං ඉත්ථීං ඒවං වදේහි: / යතෝහං හගිනි ජාතෝ/ නාහිජානාමි සඤ්චිච්ච පාණං ජීවිතා වෝරෝපේතා./ තේන සච්චේන සොත්ථී තේ හෝතු, සොත්ථී ගඛිහස්සා’ති./ සෝ හි නුන මේ හන්තේ, සම්පජානමුසාවාදෝ හච්ඡස්සති,/ මයා හි හන්තේ, ඛහු සඤ්චිච්ච පාණං ජීවිතා වෝරෝපිතාති./

“එසේ නම් අංගුලිමාලයෙනි,/ ඔබ ඒ ස්ත්‍රිය වෙත යන්න./ ඒ ස්ත්‍රියට මෙය පවසන්න./ පින්වත් නැගණියෙනි,/ මම යම් දවසක උපන්නෙමි ද/ එදා සිට දැන දැන/ සතෙකුගේ ජීවිතය තොර කළ බවක් නො දනිමි./ මේ සත්‍යානුභාවයෙන් ඔබට සෙත් වේවා!/ දරුගැබට ද සෙත් වේවා! යනුවෙනි”./

“අනේ ස්වාමීනී,/ එය මට බොරුවක් නො වන්නේ ද?/
ස්වාමීනී, මා විසින් දැන දැන/ බොහෝ ජීවිත විනාශ කරන
ලද්දාහුය.”/

තේන හි ත්වං අංගුලිමාලා,/ යේන සා ඉන්ථී
තේනුපසංකම./ උපසංකමිත්වා තං ඉන්ථීං ඒවං වදේහි:/
යතෝහං හගිනි, අරියාය ජාතියා ජාතෝ/ නාහිජානාමි
සඤ්චිච්ච පාණං ජීවිතා චෝරෝපේතා./ තේන සච්චේන
සොත්ථී තේ හෝතු සොත්ථී ගබ්භස්සා’ති./ ඒවං හන්තේති
ඛෝ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ/ හගවතෝ පටිස්සුත්වා යේන සා
ඉන්ථී තේනුපසංකමි, / උපසංකමිත්වා තං ඉන්ථීං ඒතදචෝච:/
යතෝහං හගිනි, අරියාය ජාතියා ජාතෝ/ නාහිජානාමි
සඤ්චිච්ච පාණං ජීවිතා චෝරෝපේතා,/ තේන සච්චේන
සොත්ථී තේ හෝතු සොත්ථී ගබ්භස්සා’ති./ අප්ඵ ඛෝ සොත්ථී
ඉන්ථීයා අහෝසි සොත්ථී ගබ්භස්ස. /

“එසේ නම් අංගුලිමාලයෙනි,/ ඔබ ඒ ස්ත්‍රිය වෙත
යන්න./ ඒ ස්ත්‍රියට මෙය පවසන්න./ පින්වත් නැගණියෙනි,
මම යම් දවසක ආර්ය ජාතියෙහි උපන්නෙමි ද/ එදා සිට
දැන දැන/ සතෙකුගේ ජීවිතය තොර කළ බවක් නො දනිමි./
මේ සත්‍යානුභාවයෙන් ඔබට සෙත් වේවා! දරුගැබට ද සෙත්
වේවා! යනුවෙනි.”/ “එසේය ස්වාමීනී,” කියා/ ආයුෂ්මත්
අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට පිළිතුරු දී/
ඒ ස්ත්‍රිය සිටි තැනට වැඩියාහුය./ වැඩමකොට/ ඒ ස්ත්‍රියට
මෙය පැවසුවාහුය./ “පින්වත් නැගණියෙනි,/ මම යම් දවසක
ආර්ය ජාතියෙහි උපන්නෙමි ද/ එදා සිට දැන දැන/ සතෙකුගේ
ජීවිතය තොර කළ බවක් නො දනිමි./ මේ සත්‍යානුභාවයෙන්
ඔබට සෙත් වේවා! දරුගැබට ද සෙත් වේවා!”/ ඒ සත්‍ය
වචනය හේතුවෙන්/ එම ස්ත්‍රිය සුවපත් වූවාය./ සුවසේ දරුවා
ද බිහි වූයේය. /

අප ඛේ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ ඒකෝ වූපකට්ඨෝ අප්පමන්තෝ/ ආතාපී පහිතන්තෝ විහරන්තෝ/ න විරස්සේව යස්සත්ථාය කුලපුත්තා/ සම්මදේව අගාරස්මා අනගාරියං පබ්බජන්ති./ තදනුත්තරං බ්‍රහ්මචරියපරියෝසානං/ දිට්ඨේව ධම්මේ සයං අභිඤ්ඤා සවිජ්ඣන්වා උපසම්පජ්ජ විහාසි./ බීණා ජාති, වුසිතං බ්‍රහ්මචරියං, කතං කරණියං,/ නාපරං ඉත්ථත්තායාති අබ්භඤ්ඤාසි./ අඤ්ඤතරෝ ච ඛෝ පනායස්මා අංගුලිමාලෝ අරහතං අහෝසි./

එකල්හි ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ තනිව ම හුදෙකලා වී/ අප්‍රමාදී ගුණයෙන් යුතුව/ කෙලෙස් තවන විරියෙන් යුතුව/ කාය ජීවිත දෙකෙහි අපේක්ෂා රහිතව/ ධර්මයෙහි හැසිරෙන විට/ යම් උතුම් අර්ථයක් පිණිස/ ගිහි ජීවිතය අත්හළ කුලපුත්‍රයෝ/ බුදු සසුනෙහි පැවිදි වෙත්ද,/ ඒ පැවිදි ජීවිතයේ සම්පූර්ණ බව වන/ උතුම් අරහත් බව/ තමන්ගේ විශිෂ්ට ඤාණයෙන්/ මෙහිදී ම සාක්ෂාත් කොට/ එයට පැමිණ වාසය කළාහුය./ ඉපදීම ක්ෂය වූයේය./ බඹසර වාසය සම්පූර්ණ කරන ලද්දේය./ කළ යුත්ත කරන ලද්දේය./ මත්තෙහි කළ යුතු කිසිවක් නැත්තේය' කියා/ අවබෝධය ඇති වූයේය./ ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ ද/ රහතන් වහන්සේලා අතර/ කෙනෙක් බවට පත් වූවාහුය./

අප ඛේ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ පුබ්බණ්භසමියං නිවාසෙන්වා/ පත්තචීවරං ආදාය සාවත්ථිං පිණ්ඩාය පාවිසි,/ තේන ඛෝ පන සමයේන අඤ්ඤේනපි ලෙඩ්චු බිත්තෝ/ ආයස්මතෝ අංගුලිමාලස්ස කායේ නිපතති,/ අඤ්ඤේනපි දණ්ඨෝ බිත්තෝ/ ආයස්මතෝ අංගුලිමාලස්ස කායේ නිපතති,/ අඤ්ඤේනපි සක්ඛරා බිත්තා ආයස්මතෝ අංගුලිමාලස්ස කායේ නිපතති./ අප ඛේ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ/ භින්තේන සිසේන ලෝහිතේන ගළන්තේන/ භින්තේන පත්තේන විප්ඵාලිකාය සංඝාටියා/ යේන භගවා තේනුපසංකම්./ අද්දසා

බෝ භගවා ආයස්මන්තං අංගුලිමාලං දුරතෝච ආගච්ඡන්තං,
දිස්වාන ආයස්මන්තං අංගුලිමාලං ඒතදචෝච:/ අධිවාසේහි
ත්වං බ්‍රාහ්මණ,
අධිවාසේහි ත්වං බ්‍රාහ්මණ,
යස්ස බෝ ත්වං
කම්මස්ස විපාකේන බහුනි වස්සානි බහුනි වස්සසතානි/
බහුනි වස්සසහස්සානි නිරයේ පච්චෙය්‍යාසි./ තස්ස ත්වං බ්‍රාහ්මණ,
කම්මස්ස විපාකං දිට්ඨේච ධම්මේ පටිසංචේදේසී'ති./

ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ පෙරවරුවෙහි සිවුරු හැඳ පොරවාගෙන/ පාත්‍රය ද ගෙන සැවැත් නුවර පිඬුසිඟා වඩින්නාහුය./ එවන් වේලාවක දී/ වෙනත් තැනකට ගසන ගල් පවා/ ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේගේ/ සිරුරට වදින්නේය./ වෙනත් තැනකට ගසන දඬු මුගුරු පවා/ ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේගේ/ සිරුරට වදින්නේය./ වෙනත් තැනකට ගසන කැට කැබ්ලිහි පවා/ ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේගේ/ සිරුරට වදින්නේය./ එවිට ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/ ලේ වැගිරෙන බිඳුණු හිසින් යුතුව,/ බිඳුණු පාත්‍රය ඇතිව,/ ඉරි ගිය සඟල සිවුරු ඇතිව,/ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත පැමිණෙන්නාහුය./ එකල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ/ දුරින් ම පැමිණෙන්නා වූ/ ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් දැක/ මෙසේ වදාරන සේක./ "ඉවසන්න ඔබ පින්වත් බ්‍රාහ්මණය,
ඉවසන්න ඔබ පින්වත් බ්‍රාහ්මණය,
ඔබ විසින් කරන ලද යම් පාප කර්මයක විපාකය/ බොහෝ වර්ෂ ගණනක්,
බොහෝ වර්ෂ සිය ගණනක්,
බොහෝ වර්ෂ දහස් ගණනක්/ නිරයෙහි පැසවන්නට ඉඩ තිබුනේ ද,
පින්වත් බ්‍රාහ්මණය,
දැන් ඔබට ඒ කර්මයෙහි විපාකය/ මේ ජීවිතයේ දී පමණක් විදින්නට තිබෙන්නේය./"

අථ බෝ ආයස්මා අංගුලිමාලෝ/ රහෝගතෝ පටිසල්ලිනෝ විමුත්තිසුඛපටිසංචේදී/ තායං චේලායං ඉමං උදානං උදානේසි:/

එකල්හි හුදෙකලාවෙහි ධර්මයේ හැසිරෙමින්/ විමුක්ති

සුව විඳිමින් සිටින්නා වූ/ ආයුෂ්මත් අංගුලිමාලයන් වහන්සේ/
එසමයෙහි මේ උදානය පහළ කළාහුය./

යෝ ව පුබ්බේ පමජ්ජන්වා - පවිෂා සෝ නප්පමජ්ජති,
සෝ ඉමං ලෝකං පහාසෙති - අබ්භා මුත්තෝව වන්දිමා.

යමෙක් මේ ලෝකයෙහි/ සතුන් මැරීම් ආදියෙන්/
ප්‍රමාදීව වාසය කොට/ පසුව ඒ තැනැත්තා/ එයින් වැළකී
දහමෙහි අප්‍රමාදී වෙයි නම්/ ඔහු මේ ලෝකය එළිය කරන්නේය./
කළු වලාවෙන් මිදී ගිය/ පුත් සඳක් මෙන් වන්නේය./

යස්ස පාපං කතං කම්මං - කුසලේන පිටීයති,
සෝ ඉමං ලෝකං පහාසෙති - අබ්භා මුත්තෝව වන්දිමා.

යමෙකු විසින් කරන ලද පාප කර්මයන්/ උපදවා ගත්
කුසල් බලයෙන්/ නැතිකර දමන්නේ නම්/ ඔහු මේ ලෝකය
එළිය කරන්නේය./ කළු වලාවෙන් මිදී ගිය/ පුත් සඳක් මෙන්
වන්නේය./

යෝ භවේ දහරෝ හික්ඛු - යුඤ්ජති බුද්ධසාසනේ,
සෝ ඉමං ලෝකං පහාසෙති - අබ්භා මුත්තෝව වන්දිමා.

සැබැවින්ම තරුණ හික්ඛුවක් වන නමුත්/ උතුම් බුදු
සසුනෙහි/ විරියෙන් පිළිවෙත් පුරයි නම්/ ඔහු මේ ලෝකය
එළිය කරන්නේය./ කළු වලාවෙන් මිදී ගිය/ පුත් සඳක් මෙන්
වන්නේය./

දිසා හි මේ ධම්මකථං පුණන්තු
දිසා හි මේ යුඤ්ජන්තු බුද්ධසාසනේ,
දිසා හි මේ තේ මනුපෙ භජන්තු
යේ ධම්මමේවාදපයන්ති සන්තෝ.

මාගේ සතුරෝ ද/ චතුරාර්ය සත්‍ය ප්‍රකාශිත/ මේ
උතුම් ධර්ම කථාව අසන්නවා!/ මාගේ සතුරෝ ද/ උතුම් බුදු

සසුනෙහි/ පිලිවෙත් පුරත්වා!/ මාගේ සතුරෝ ද/ චතුරාර්ය
සත්‍ය ප්‍රකාශිත වූ/ මේ උතුම් ධර්මය පවසන්නා වූ/ සත්පුරුෂ
උතුමන්ව ඇසුරු කරත්වා!

දිසා හි මේ බන්ධිවාදානං - අවිරෝධප්පසංසිනං,
සුණන්තු ධම්මං කාලේන - තඤ්ච අනුච්ඨියන්තු.

මාගේ සතුරෝ ද/ ඉවසීමේ ගුණය පහදා දෙන/ මෙන්
කරුණාවට පසසන/ ක්ෂණ සම්පත්තියෙහි ඵල නෙලා දෙන/
ඒ භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ ධර්මය ම/ මනාකොට අසත්වා!/
ඒ උතුම් ධර්මය අනුගමනය කරත්වා!

න හි ජාතු සෝ මමං හිංසේ - අඤ්ඤං වා පන කඤ්චනං,
පප්පුසා පරමං සන්තිං - රක්ඛෙය්‍ය තසථාවරේ.

ඒ මාගේ සතුරු තෙමේ/ මට හිංසා නොකෙරේවා!/
වෙන කෙනෙකුට හෝ හිංසා නොකෙරේවා!/ පරම ශාන්තියට
පත්වී/ රහතන් වහන්සේලාව ද රක්ෂා කෙරේවා!/ කෙලෙස්
සහිත වූවන් ද රක්ෂා කෙරේවා!/
උදකං හි නයන්ති නෙත්තිකා - උසුකාරා නමයන්ති තේජනං
දාරං නමයන්ති තච්ඡකා - අත්තානං දමයන්ති පණ්ඩිතා.

උදකං හි නයන්ති නෙත්තිකා - උසුකාරා නමයන්ති තේජනං
දාරං නමයන්ති තච්ඡකා - අත්තානං දමයන්ති පණ්ඩිතා.

දිය අදින්නා වූ උදවිය/ තමන්ට රිසි දිසාවට/ දිය ගෙන
යන්නේ යම් සේ ද/ ඊතලවල ඇද හරින්නා වූ හිවඩුවන්/ ඊතල
සෘජු කරන්නේ යම් සේ ද/ ලීවල ඇද හරින්නා වූ ලීවඩුවන්/
තමන්ට රිසි ලෙස ලී සකසන්නේ යම් සේ ද/ එලෙසින්ම
නුවණැත්තෝ/ තමන්ව දමනය කරගන්නාහු ය./

දණ්ඩෙනේකේ දමයන්ති - අංකුසේහි කසාහි ව,
අදණ්ඩෙන අසත්ථේන - අහං දන්තොම්හි තාදිනා.

මෙලොවේ ඇතැම් උදවිය/ දඬු මුගුරුවලින් ද/
හෙණ්ඩුවෙන් ද කසයෙන් ද/ අන්‍යයන්ව දමනය කරන්නාහුය./

එහෙත් මම වනාහී/ අටලෝ දහමට කම්පා නොවන්නා වූ/
භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින්/ දඬු මුගුරු රහිතව/ අවි ආයුධ
රහිතව/ දමනය කරන ලද්දෙමි./

අහිංසකෝති මේ නාමං - හිංසකස්ස පුරේ සතෝ,
අජ්ජාහං සච්චනාමොමිහි - න නං හිංසාමි කඤ්චනං.

එකල මා විසින් අනුන් හට/ නොයෙකුත් හිංසා
කරද්දී ම ද/ අහිංසක යන නමින් සිටියෙමි./ එනමුදු අද මම/
කිසිවෙකුට හෝ හිංසා නොකරමි./ එහෙයින් අහිංසක යන
නමට/ සත්‍ය වශයෙන් මම සුදුසු වෙමි./

චෝරෝ අහං පුරේ ආසිං - අංගුලිමාලෝති විස්සුතෝ,
වුය්භමානෝ මහෝසේන - බුද්ධං සරණමාගමං.

පෙර මම සොරකව සිටියෙමි./ අංගුලිමාල නමින්
ප්‍රසිද්ධව සිටියෙමි./ බිහිසුණු සසර සැඩ පහරෙහි/ මා ගසාගෙන
යද්දී/ බුදුරජාණන් වහන්සේ සරණ ගියෙමි./

ලෝහිතපාණි පුරේ ආසිං - අංගුලිමාලෝති විස්සුතෝ,
සරණාගමනං පස්ස - භවනෙත්ති සමුහතා.

පෙර මම ලේ තැවරුණු දැකින් සිටියෙමි./ අංගුලිමාල
නමින් ප්‍රසිද්ධව සිටියෙමි./ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සරණ
යෑමෙහි/ අනුසස් බලනු මැන./ භව රැහැන් මුලින් ම තසන
ලද්දේය./

තාදිසං කම්මං කත්චාන - බහුං දුග්ගතිගාමිනං,
ඵ්ඵිධෝ කම්මවිපාකේන - අනණෝ භුඤ්ජාමි හෝජනං.

දුග්ගියට ගෙන යන්නා වූ/ යම් බඳු බොහෝ අකුසල්/
මා අතින් සිදු වූනේය./ දිට්ඨිධම්ම වේදනීය විපාකයෙන්/
විපාක විදිමි මම./ එනමුදු ණයක් නැතිව දන් වලඳමි මම./

පමාදමනුයුක්ඛ්‍යයන් - බාලා දුම්මේධිනෝ ජනා,
අප්පමාදක්ඛ්‍ය මේධාවී - ධනං සෙට්ඨංව රක්ඛති.

අනුවණ බොහෝ බාල ජනයා/ බාහිර වැඩට කැප
වෙමින්/ ප්‍රමාදයෙහි ඇලී වසන්නාහුය./ එනමුදු නුවණැති
තැනැත්තා/ කුසල් දහමිනි නොපමාව ම/ ශ්‍රේෂ්ඨ ධනයක්
සෙයින් රකින්නේය./

මා පමාදමනුයුක්ඛ්‍යයේ - මා කාමරනිසන්ථවං,
අප්පමන්තෝ හි ක්ඛායන්තෝ - පප්පෝති විපුලං සුඛං.

ප්‍රමාද වන කරුණුවල යෙදෙමින්/ වසන්නට නම් එපා!/
කාම සැපයෙහි ඇලෙමින්/ වසන්නට නම් එපා! අප්‍රමාදීව
බවුන් වඩනා කෙනා/ මහත් සැපයක් ලබන්නේ ම ය./

සාගතං නාපගතං - නයිදං දුම්මන්තිතං මම,
සංවිහන්තේසු ධම්මේසු - යං සෙට්ඨං තදුපාගමං.

බුදු සසුන වෙත මාගේ පැමිණීම/ ඉතා යහපත් දෙයක්
ම ය./ අයහපත් දෙයක් නම් නොවේ./ මෙය මාගේ වැරදි
මතයකුත් නොවේ./ මැනවින් විග්‍රහ කොට පහදා දෙන/
චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මය තුළ/ මම උතුම් නිවනට පත්වුනෙමි./

සාගතං නාපගතං - නයිදං දුම්මන්තිතං මම,
තිස්සෝ විජ්ජා අනුප්පත්තා - කතං බුද්ධස්ස සාසනන්ති.

බුදු සසුන වෙත මාගේ පැමිණීම/ ඉතා යහපත් දෙයක්
ම ය./ අයහපත් දෙයක් නම් නොවේ./ මෙය මාගේ වැරදි
මතයකුත් නොවේ./ ත්‍රිවිද්‍යාව ලබන ලද්දේය./ උතුම් බුදු
සසුන සම්පූර්ණ කරන ලද්දේය./

සාදු! සාදු!! සාදු!!!

(අංගුලිමාල සූත්‍රය - චූළකඛි නිකාය 2)

අරඤ්ඤේ රුක්ඛමුලේ වා - පබ්බතේසු ගුහාසු වා,
තත්ථ තත්ථෝච අට්ඨාසිං - උබ්බිග්ගමනසෝ තදා.

මහවනයේ හෝ රුක් සෙවනක හෝ/ කඳු පර්වතවල ගුහා
ලෙනක හෝ/ ඒ ඒ තැන පෙර මම සිටියෙමි නම්/ තැනිගත්
කලබල සිතකින් සිටියෙමි./

සුඛං සයාමි ධායාමි - සුඛං කප්පේමි ජීවිතං,
අහත්ථපාසෝ මාරස්ස - අහෝ සත්ථානුකම්පිතෝ.

එනමුදු දැන් මම සැපසේ සැතපෙමි./ සැපසේ ජීවිතය
ගත කරමි./ මාරයාගේ උගුලෙන් බැහැරට පැන ගත්තෙමි./
අහෝ! මාගේ ශාස්තෘන් වහන්සේ/ මා කෙරෙහි අනුකම්පා
කළ සේක./

බුන්මජච්චෝ පුරේ ආසිං - උදිච්චෝ උහතෝ අහු,
සොජ්ජ පුත්තෝ සුගතස්ස - ධම්මරාජස්ස සත්ථුතෝ.

පෙර මව් පිය දෙපාර්ශ්වයෙන්/ පිරිසිදු බමුණු කුලයක/
මම උපත ලැබුවෙමි./ එහෙත් අද මම/ සුගත වූ ධර්මරාජ වූ/
ශාස්තෘන් වහන්සේගේ/ ඕගරස පුත්රුවනක් වෙමි./

විතතණ්හෝ අනාදානෝ - ගුත්තද්වාරෝ සුසංවුතෝ,
අසමූලං වධිත්ථාන - පත්තෝ මේ ආසවක්ඛයෝ.

තණ්හාව නැත්තෙක් වෙමි./ උපාදාන ද නැත්තෙක් වෙමි./
ඉඳුරන් ද රැකගෙන සිටිමි./ මැනවින් සංවරව සිටිමි./ දුකේ
මුල වූ හැම තණ්හා/ වනසන ලද්දේය./ මා තුළ පැවති සියලු
ආශ්‍රවයෝ/ ක්ෂය වී ගියාහුය./

පරිච්ඡේණෝ මයා සත්ථා - කතං බුද්ධස්ස සාසනං,
ඕහිතෝ ගරුකෝ භාරෝ - භවනෙත්ති සමුහතා'ති.

මා විසින් ශාස්තෘන් වහන්සේ/ මැනවින් ඇසුරු කරන ලද
සේක./ උතුම් බුදු සසුන/ සම්පූර්ණ කරන ලද්දේය./ කෙලෙස්

බර බිම තබන ලද්දේය./ හව රැහැන් මුලින් ම සිඳින ලද්දේය./

සාදු! සාදු!! සාදු!!!

අංගුලිමාල පරිත්තං

(අංගුලිමාල පිරිත)

පරිත්තං යං භණන්තස්ස - නිසින්තට්ඨානධෝවනං /
උදකම්පි විනාසේති - සබ්බමේව පරිස්සයං /
සොත්ථිතා ගබ්භචුට්ඨානං - යං ච සාධෙති තං ඛණේ
ථේරස්සංගුලිමාලස්ස - ලෝකනාථේන භාසිතං /
කප්පට්ඨායිමහාතේජං - පරිත්තං තං භණාමහේ /

යතෝහං හගිනි, අරියාය ජාතියා ජාතෝ/ නාභිජානාමි
සඤ්චිච්ච පාණං ජීවිතා චෝරෝපේතා,/ තේන සච්චේන
සොත්ථි තේ හෝතු, සොත්ථි ගබ්භස්සාති. /

ඒ අංගුලිමාල මහරහතන් වහන්සේ වැඩ හිඳ/ යම්
පිරිතක් දෙසා වදාළ තැනක් ඇද්ද,/ එතැන සෝදාගත් පැන්
පවා/ සියලු පීඩා දුරු කර දමන්නේය./ ගර්භනී මාතාවක් යම්
දුකකින් පෙළෙයි නම්,/ ඒ දුක සැණෙකින් බැහැර වී/ සුවපත්ව
නැගිටින්නීය./ ලෝකනාථ වූ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින්/
කල්පයක් බල පවතින/ මහා තේජසින් යුතුව ආඥා කොට/
අනුමත කරන ලදුව/ අංගුලිමාල මහරහතන් වහන්සේ විසින්/
වදාරණ ලද මේ අංගුලිමාල පිරිත/ අපි ද දැන් කියන්නෙමු./

“පින්වත් නැගණියෙනි,/ යම් දිනෙක මම/ උතුම් නිවනට
පමුණුවන/ මාර්ගඵලලාභී ආර්ය ජාතියෙනි/ උපත ලැබුවෙම්
ද,/ එදා සිට දැන දැන/ ප්‍රාණියෙකු ජීවිතයෙන් තොර කළ බවක්
නොදනිමි./ මේ සත්‍යානුභාවයෙන්/ ඔබට සෙත් වේවා!
දරුගැබට ද සෙත් වේවා!”/

සාදු! සාදු!! සාදු!!!

- පුණ්‍යානුමෝද්‍රාව -

- මෙම දහම් පත්‍රිකාව මුද්‍රණය කිරීම සඳහා දායකත්වය ලබාදුන් පින්වත් හසස් සන්තුම් පුතණුවන් සහ පින්වත් යසස් නිසිවර පුතණුවන් ඇතුලු පින්වත් නන්දිය මහතාගේ පවුලේ සියලු දෙනාහට අංගුලිමාල මහරහතන් වහන්සේගේ ආනුභාවයෙන් සෙත් වේවා!
- ඔබ සියලු දෙනාටමත් මේ පින් බලයෙන් සියලු යහපත සැලසේවා!

